

ANNA-MARIE
McLEMORE

AY BİZİMKEN

Çeviren
Merve Özcan

*Kız diye çağırılan oğlanlara,
Oğlan diye çağırılan kızlara
Ve bu kelimelerin dışında yaşayanlara.
Lakap takılanlara
Ve kendi isimlerini arayanlara.
Uçlarda ve aralarında yaşayanlara.
Siz e gökyüzündeki tüm ışıkları diliyorum.*

Belki muhtacım sana, büyük ayın
açık denize olduğu gibi.
Belki haberim olmazdı burada olduğumdan
görmesem tuttuğunu beni.

—**Andrea Gibson**

BULUTLAR DENİZİ

Oğlanın bildiği kadarıyla kız sudan gelmişti. Ama bundan bile emin olamıyordu.

Evlerinin arasındaki işlenmemiş tarlada sayısız gece buluşmuş olmalarının bir önemi yoktu; son çiftlik hep aynı ekini ekererek toprağı öyle tüketmişti ki artık yabani ottan başka bir şey yetişmiyordu. Uyku tutmadığında Miel'le birbirlerine sürüsüyle masal anlatmış olmalarının bir önemi yoktu; Sam, annesinden dinlediğı kayıp gezginlere yardım eden ay aylarının masallarını aktarırken Miel ay lambalarının yıldızlara gönüllerini kaptırdığı hikâyeler uydururdu. Onu uzun otlarla dolu tarlada bulduğunda herkes gibi Sam de kızın nereden geldiğini bilmiyordu. Bir an sadece su vardı ve sonrakinde bir kız belirmişti.

Bir gün, o ve Miel sadece bir peri masalından ibaret olacaklardı. Bu kasabadan ayrıldıklarında kimse Miel'in kahverengi gözlerinin tam tonunu, *recado rojoya** karanfil eklediğini ya da Sam ve annesinin Pakistanlı olduğunu hatırlamayacaktı. En iyi ihtimalle, kara gözlü bir kız ve ailesi başka yerden gelen bir oğlan hatırlayacaklardı. Miel ve Sam'in Bal ve Ay diye anıldıklarını hatırlayacaklardı, bu kasabanın efsanelerine örülmüş kızla oğlanı.

Annelerin çocuklarına anlatacağı hikâye şöyle olurdu:

Bir zamanlar çok eski bir su kulesi vardı. Pas, metali öyle koyu bir turuncuya çevirmişti ki bütün tank koca bir balkabağını andırıyordu; gölgesinin düştüğü tarlalarda büyüyen meyvenin devasa bir kopyasıydı âdeta. Yaz boyunca süren fırtınalarda

* Baharat karışımı -çn

üzerine düşen birkaç yıldırım onu eğerek bitkin ve iki büklüm bıraktığından beri, su kulesine kimse bir çivi bile çakmaz olmuştu. Yıllar önce onu nehir suyuyla doldururlardı ama şimdi pas ve mineraller borularını tıkıyordu. Kulenin dibindeki vanayı açtıklarında birkaç damladan fazlası düşmüyordu. Mentешeler ve kaplama, bir sonbahar fırtınasında tümünden paramparça olabilecek kadar güçsüz görünüyordu.

Böylece kasaba yeni bir su kulesi inşa etmeye ve eskisinin yıkılmasına karar verdi. Fakat onu boşaltmanın tek yolu bir fincan gibi devirmektir. Koca kulenin yere çakılmasına ve bütün o paslı metalin, binlerce litrelik pis suyun araziye basmasına hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Yıkım için kulenin, bir kıvılcım düşse cayır cayır yanacak kadar kuru otlarla kaplı tarafını seçtiler. Tüm o suyun birazcık yeşillik getireceğini düşünmüşlerdi. O taraftaki kır çiçeklerini, hindibaları, ipekotlarını ve hazerenleri su altında kalmasınlar ya da ezilmesinler diye söküp yol boyunca ektiler. Yabani güzelliklere nazik davranmazlarsa kendi çiftliklerinin de kuruyup öleceğinden korkuyorlardı.

Çocuklar, su kulesi düştüğünde ezilmesinler diye otların arasında koşuşturup sincapları ve yavru geyikleri kovaladı. Bu çocuklar arasında camlara, kâğıtlara ve aydınlatılabileceği her şeye ay denizleri* ve gölgeler boyadığı için Ay diye çağırılan bir oğlan vardı. Ay, adımlarını ve sesini nazik tutması gerektiğini biliyordu, böylece tavşanları oyuklarına doğru korkutmadan gönderebilirdi.

Tarladaki kır çiçekleri ve hayvanlar çekildiğinde köyün erkekleri baltalarını, çekiçlerini ve tokmaklarını, bir ağaç gibi devrilene kadar su kulesinin ayaklarına vurdu. Kule toprağa doğru eğildi, düşüşü kendi gölgesine dokunmak için eğilir gibi yavaştı. Yere çarptığında paslı kapağı kırıldı ve bütün su dışarı akın etti.

Unutulmuş bir fincan çay misali kahverengi olan su, buğday filizi kadar solgun görünen çalıları bir dakikalığına sakladı. Ama

* Ayın üzerindeki koyu bölgelere verilen adlardan biri –çn

araziye yayılıp kırılğan sapları düzleştirdikten, kuru toprağın içine emildikten sonra herkes ufak bir beden gördü.

Bir kız ıslak çalıkların arasına sinmişti ve saçları yüzüne yapışmış, kehribar rengi misketlere benzeyen gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üzerindeki ince gecelik bir zamanlar beyaz olsa da şimdi su yüzünden krem rengine dönmüştü. Fakat kız kollarını kendine doladı, çırılçıplakmış gibi sindi ve herkes ona hırlyor-muşçasına etrafına endişeyle bakındı.

Su kulesinin düşürüleceği yerde kimin çocuğunun terk edildiğini merak ederek ilkin anneler feryat etti. Ancak sonra bu kızı tanımadıklarını fark ettiler. Kız ne onların ne de köydeki başka bir annenin evladıydı.

Kimse kıza yanaşmadı. Kulenin alaşağı edilmesini görmek için toplananlar, kızı izledikçe daireyi biraz daha genişlettiler. Her geçen dakika onunla aralarına biraz daha mesafe koydular; bu minik kızdan, dökülen sudan ve paslı metalden korktuklarından çok daha fazla korkmuşlardı. Kız da sanki hepsine aynı anda karşılık verir gibi gözlerini onlara dikmişti, bakışları hem vahşi hem de ürkekti.

Ama Ay diye çağırılan çocuk öne çıkarak kızın önünde çömeldi. Ceketini çıkarıp onun omuzlarına koydu. Kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle onunla konuştu.

Herkes kızın onu ısırmasını ya da yüzünü tırmalamasını bekleyerek korkuyla geri çekildi. Ama kız ona baktı ve onu dinledi; oğlanın sözleri gözlerindeki vahşi bakışı söküp alıyordu.

O günden sonra, su kulesindeki olaya şahit olmayanlar kızı her daim beraber dolaştığı oğlandan birazcık farklı da olsa sıradan bir çocuk olarak gördü. Ancak yakından baksalardı, elbisesinin uçlarının hep ıslak olduğunu, güneş ne kadar ısıtsa da asla tam olarak kurumadığını görürlerdi.

Bu, yaşananların güzelce derlenip toplanmış hâlini anlatan bir hikâye olurdu. Uymayan her şey sökülüp atılırdı. Sırılsıklam hâlde ve pas kokan Miel'in herkesin gözleri önünde ağzını elleyle kapayıp çığlık attığı eklenmezdi. *Çünkü* herkes tarafından

izleniyor ve toprağı basan su gibi emilerek yok olmak istiyordu. Sam'in önünde çömelishi, sözlerini anlasın diye sakince ve tane tane, "Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek," deyişi de anlatılmazdı. *Çığlık atmayı kesebilirsin; ben seni duyuyor ve anlıyorum.* Miel'in ona, kendisini duyduğuna ve anladığına inandığından çığlık atmayı kesishi de.

Bu hikâyeden Bonner kız kardeşlerle ilgili kısım da çıkarılırdı. Sekiz yaşındaki Chloe'den üç yaşındaki Peyton'a kadar dördü birden su kulesinin yıkışını görmek için oradaydı; hepsi tek sıra dizildiğinden saçları sonbahar ağaçlarından oluşan bir ormana benziyordu. Peyton'ın elindeki küçük, gri balkabağı o ışıktaki neredeyse mavi görünüyordu. Kız onu tek koluyla kucaklamış, diğer eliyle de onu bir kuş misali okşuyordu. Balkabağını sımsıkı tutarak Miel'e doğru bir adım attığında kız acı dolu ve yaralı bir çığlık atmış, Peyton da korkarak kız kardeşlerine doğru geri çekilmişti.

Sam, Miel'in balkabaklarından korktuğunu öğrenince, Peyton'ın balkabağına canlımışçasına davranmasının Miel'in sadece Peyton'dan değil, hepsinden korkmasına sebep olduğunu anlamıştı. Tabii bu kısım hikâyede kendisine asla yer bulamayacaktı.

Bu hikâyede ayrıca Sam'in Miel'i bir sokak kedisi misali eve götürmeye çalıştığı kısım da atılacaktı. Patates doğrayan annesinin bu kıza bir yuva bulacaklarına dair inancı tamdı. Ve haklıydı da. Sam'e bir komşudan ziyade teyzesi gibi gelen Aracely, *saag aloo** daha pişmeden kapılarına gelerek sudan yaratılmış bu kıza kiralık evinde bir yer olabileceğini söylemişti.

Miel'in saçları daha yeni kurumaya başlamışken ufak bileğinde bir gülün ilk yeşil yaprağının filizlendiğinden de bahsedilmeyecekti. Bu bambaşka bir hikâyeydi; tuhaf, kanlı ve bir makasın gümüş bıçakları gibi parlıyordu. Bu, yaşça daha büyük ve kendi kâbuslarından korkmayan çocuklara göreydi.

Ve hikâyenin bu versiyonunda olayların gidişatıyla da oynadı

* Ekmek ve köriyle yapılan klasik bir Hint yemeğı -çn

nırdı. Sam'den başka kimse, Miel'in boğmaya çalıştığı haykırışında ne dediğini duymamıştı. *Ay'ı kaybettim*, demişti parmaklarına doğru hıçkırarak. *Ay'ı kaybettim*.

Sam, ne demek istediğini ona hiç sormamıştı. O zamanlar bile farkındaydı. Ay'ın parmaklarının arasından kayıp gittiği hissi Miel'in içinde öyle derinlerde kilitlenmişti ki ona ulaşmaya çalışmak, kızı paramparça etmek demektir. Sam'in kâğıda, metale ve cama gölgeler ve Ay denizleri boyamasının, *mare imbrium* ve *oceanus procellarum*'un gölgelerini çizmesinin sebebi buydu – ona Ay'ı geri vermeye çalışmıştı. Sam fırça tutacak, kütüphanenin astronomi atlaslarına bakacak yaşa geldiğinden beri koyu gökleri ve parlak ayları kâğıtlara boyuyordu. Ancak bu kız su kulesinden dökülene, kaybettiği Ay için hüngür hüngür ağlayana dek, gece göğündeki en parlak ışığı hiç bu denli resmetmemişti.

Bir daha asla onu kaybettiğini hissetmesine izin vermeyecekti.

Ay, bu kız yüzünden kasabada bu adla tanınır olmuştu. Onun yüzünden bu kasaba onu bu isimle vaftiz etmişti. Eğer o olmasaydı, Sam isimsiz olurdu. Eskiden ne Samir ne de Sam'di. Hiç kimseydi. Kızın su olmadan önce kim olduğunu bilmedikleri gibi, oğlanın adını da bilmiyorlardı.

SONBAHAR GÖLÜ

Küçüklüklerinden beri birbirlerine her gün dokunurlardı. Kız, ateşi olduğunu düşündüğünde avucunu Sam'in alınına koyardı. Sam yaz günlerinde onun tenine ufak, altın renkli yıldız çıkartmaları yapıştırırdı ve geceleri onları soyunca güneşten esmerleşen vücudunda soluk takımyıldızlar belirirdi.

Çocukken Miel kendi kahverengi elini onun kahverengi eliyle yan yana görmüştü ve el ele tutuşmak, gece serinliğinde avucunun sıcaklığından ne kadar hoşlandığından ya da bir meteor yağmuru veya boyanmışçasına mavi görünen çift çiçekli gündüzsefaları gibi kaçırıldığı bir şeyi göstermek için Sam'in onu çekiştirmesinden başka bir anlam taşııyordu.

Bütün bunlar ona Sam'in aylarını anımsatıyordu ve ayları da bütün bunları. Oğlan, evlerinin arasına bir sürü ay asmıştı; bazıları kızın birleştirdiği avuçları kadar ufakken diğerleri kollarını dolduracak kadar büyüktü. Toprağı ve yaban otlarını aydınlatıyorlardı. Ağaçlara ilıstirilmişlerdi, hepsi sadece bir diğerini aydınlatacak kadar bir ışık huzmesi yayıyordu ve böylece Miel asla karanlıkta yürümek zorunda kalmıyordu. Bir tanesi yıldız çıkartmalarındaki altın rengin izlerini taşıyordu. Ötekisi Sam'in karanlıkta bile bulabildiği gündüzsefalarının mavisiydi. Bir diğeri de kış sabahlarında Miel'e gösterdiği lale ve şakayık gibi görünen, buz kıvrımlarından oluşan don çiçekleri kadar beyazdı.

Şimdi altından geçtiği, dokuzuncu sınıfa giderken bileğinde büyüyen gülün rengindeydi. Bunu hatırlıyordu çünkü okul koridorunda manşeti yukarı kayıp da gülünü kazara dirseğine

sürttüğünde bir kız geri çekilip, “Nereye gittiğine dikkat etse-
ne,” diye bağırmişti.

O öğleden sonra erkek arkadaşı o kızıdan ayrılınca, o da taç-
yaprakların dokunuşunu ve Miel’i suçlamıştı. Miel’i kızlar tu-
valetinde kıstırmıştı ve tam elinin tersiyle ona vuracakken Sam
onun arkasında biterek, “Senin yerinde olsam bunu yapmaz-
dım,” demişti. Sesi öyle sakin, tehditten ziyade öyle tavsiyeyle
doluydu ki kız sahiden arkasını dönmüştü. Öyle bir tedbir ve
kesinlikle, “Bunu en son yapan kızın saksı çiçeğine dönüştüğünü
biliyorsun, değil mi?” demişti ki kız ona inanmıştı. Miel ve Ara-
cely hakkındaki dedikodulara kapılarak kaçmıştı.

Miel, daha önce Sam’le arkadaş olduklarını bilmiyorsa bile bu
olaydan sonra öğrenmişti. Bu, Sam’in kendi tercihiyle ilk ve son
kez kızlar tuvaletine girişiydi.

Miel tüm geçmişlerinin izini, Aracely ile yaşadığı mor evle
Sam’in parlak çatılı evinin arasındaki patıkayı aydınlatan bu ay-
lara bakarak sürebilirdi.

Ona yaklaştıkça bunu güllerinde hissederd, tıpkı Ay’ın denizin
üzerindeki çekim gücü gibi. Küçüklüğünden beri, bileğindeki asla
iyileşmeyen yaradan fırlayan güller teninde büyüyordu. Biri büyür-
dü, Miel onu yok ederdi ve yerine bir başkası büyüyünce onu da
yok ederdi. Ancak artık onları kesmeden ya da akıntı onlara uzak-
lara taşısın diye kolunu nehre batırmadan önce tereddüt ediyordu.
Çünkü son birkaç aydır Sam’e tepki veriyorlardı. Onun yanında
ne kadar vakit geçirirse bileği o kadar ağırlaşıyor ve acıyordu. Sam
okuldayken Miel’i kolunu tutarken yakaladığında, üstüne bastır-
ması için ona kimya laboratuvarından bir poşet buz çalmıştı.

Eğer onu çok düşünürse gülleri daha koyu ve parlak renkle
büyüyordu; bileğinde şimdi büyüyen, en sevdiği ruj gibi koyu
pembeydi.

Bu akşam Sam elleri ceplerinde, kendi evinin arkasında bek-
liyordu. Duruşu ne sabırsızlık ne de sıkıntı yansıtıyordu. Hep
kendisini penceresinden görüp de mi çıkıyor yoksa beklemeyi
sorun etmediği için erken mi geliyor diye merak ederdi Miel.

“Bugün işyerinden bir şey çaldım,” dedi Sam. Aylar, suçundan gurur duyarak dilini arka dişlerine bastırıldığını görebilmesine yetecek kadar ışıık yayıyordu.

“Ne yaptım dedin?” diye sordu.

“Endişelenme,” dedi. “Geri götüreceğim. Sadece senin görmeni istedim. Hadi.”

İçeride, ona her balkabağı çiçeğini elle polenlemek için kullandığı fırçayı gösterdi.

Sam, Bonnerların çiftliğinde işe başladığında ona balkabaklarının sadece bir günlüğüne çiçek açtıklarını söylemişti. Bu, her başçıktan alınan polenin çiçeklerin tepeciğine sürüldüğü yavaşı ve dikkatli işin açıklamasıydı. Bu ufak işlem, çiçeğin balkabağı olmasını sağlıyordu. Bonnerlar, resim fırçalarındaki hünerinin polenleme fırçalarında da geçerli olacağını düşünerek Sam’e bu görevi vermişlerdi.

Ama Miel bu fırçalardan birini daha önce hiç görmemişti. Şimdiyse Sam yulaf renkli kılları önce önkoluna, daha sonra gülüne sürtüyordu. O birkaç saniye boyunca kolundaki ufak doğum lekeleri polen taneleri, gülü de balkabağı çiçekleriydi.

Kıllar irkilmesine neden oldu, sanki bileğinde büyüyen taçı yapraklar parmakları gibi hassastı. Öyle değillerdi tabii. Evet, sapı çekmek canını yakardı. Çiçek başını mutfak masasına çarpınca güllerinin büyüdüğü delik sızlıyordu. Ama yaprakları aynı saçları gibiydi; kökleri içindeydi ama teni gibi canlı değildi.

Bir an için, ruj rengindeki gülün üzerinde dolaşan kıllar yüzünden, o taçı yaprakların parmakları ya da dudakları kadar hassas olabileceğini hissetti.

Gözleri birden buluştu.

Sam’in gözleri her zamankinden biraz daha büyüktü, kahverengileri biraz daha berraktı.

Fırça ve parmakları teninde hareket etmeyi kesti.

Böyle olmasını planlamamıştı. Miel farkındaydı. Şaşkın bakışlarından bunu anlamıştı.

Bu, parmaklarını sırtında ve omuzlarında gezdirip yıldızlar

bulmasına benzemiyordu. Bu, Sam'in alnından ateşini kontrol edip okul gününün ortasında onu eve götürmesi gibi değildi. Bu, onun dudaklarını kendi dudaklarında bulmasını sağlamıştı. Bu, onu kollarının arasına alırken bırakmayı unuttuğu polenleme fırçası ve ensesini okşayan kıllardı. Bu, son birkaç aydır aralarında büyüyen tedirginliğin, bir gün ansızın belirip sonraki gün yok olan dokunma çekincesinin kırılışıydı.

Miel balkabağı çiçeklerinin teninde parıldadığını, Sam'in parmaklarını beklediğini hissetti.

Sarmaşıklarla örülü bir tarlayı binlerce balkabağıyla doldurma gücüne sahip olanın ahşap saplı o fırça değil de Sam olduğunu o an idrak etti.

Şimdi Miel'in vücudu incecik taçyapraklar gibi yumuşaktı. Öpüşüne karşılık vererek onu merdivenlere doğru itti, Sam de arkasını dönmeden onu yukarı tırmandırdı. Gözleri kapalı hâlde, yalnızca kas hafızasıyla merdivenleri çıkarken bile gülünü ezmeye dikkat ediyordu. Kız onun kemerine uzanıp kotunun en üst düğmesini açtı ve o da ona izin verdi. Sam ellerini tişörtünün içine soktu ve Miel de ona izin verdi.

Sam ona izin verdi, Miel ona izin verdi ve kendilerini Sam'in yatağında buldular. Boya kokusu odaya acı ve keskin bir hava vermişti. Zemine bir muşamba örtülmüştü; fırçalar, boyalar ve yarısı tamamlanmış ışıklar ona dağınık, Sam'e ise mantıklı gelen bir şekilde odaya saçılmıştı.

Aylar zemine soluk bir leylak katmanı saçıyordu. Yatak odası duvarlarının mavi-yeşiliyle, annesinin mutfağından saçına ve çarşaflarına sinen baharat kokularıyla kaplılardı. Portakal çiçeği. Yeşil kakule. Nar pekmezi. Bunlar öyle keskin ve canlı kokulardı ki boynuyla omzunun birleştiği noktayı ısırmasına neden oldu. Sam irkildi, sonra dişlerinin hafif baskısıyla rahatlayarak parmaklarıyla ona daha sıkı tutundu.

Sam tişörtünü çıkarmadı. Miel de çıkarmaya çalışmadı. Tişörtünü çıkarmamasıyla Bonnerların çiftliğinde çalışmasının nedeni aynıydı. Okul, dokuzuncu sınıftan beri ertelediği beden eğitimi

dersini tarlada çalışarak ya da sarmaşık keserek telafi etmesine izin veriyordu. Eğer ders ya da grup egzersizi için üstünü değiştirmesi gerekiyorsa, dersi başka türlü geçemezdi.

Teni ılık su gibi kokuyordu, sabun kokusu sinmemişti. Miel parmaklarını, erkenden çıkıp yok olan sivilcelerin çenesini gölgeleyen soluk izlerinde gezdirdi.

Bileğindeki gülün taçyaprakları Sam'in boynuna değdi – bunu bilerek yapmıştı– sonra da uyluklarına – bu istemeden olmuştu. Sam titredi ama uzaklaşmadı. Ona her dokunduğunda taçyapraklar oğlanın vücudunda titreşse bile bileğiyle aralarına biraz mesafe koydu ki dikenler onu çizmesin.

O kızın tenine dokunurken, ay denizleri ve ay körfezleriyle ona ay hakkında anlattığı her şey kızın aklına üşüştü. *Mare nubium* ve *mare undarum*, bulutlar denizi ve dalgalar denizi. *Lacus autumnii* ve *sinus iridum*, sonbahar gölü ve gökkuşağı körfezi. Fırçalarıyla ve çıplak parmaklarıyla boyadığı detaylar.

Elleri öylesine kendinden emin, parmaklarının dokunuşu öylesine yavaş ve istikrarlıydı ki Miel, Sam'in ailesini, yıllar öncesini düşünmeden edemedi. Çiğdem tarlalarını. O mor çiçeklerin merkezindeki safran ipçiklerini çabucak ve nazıkçe alırlarını. Acaba bu kanında ve parmaklarında yaşayan bir şey miydi? Mor taçyaprakların arasındaki ufacık kırmızı tutamları bulma işi yıllar ve nesiller geçtikçe, aradığı şeyi kolayca ve tereddütsüzce bulma becerisine mi dönüşmüştü?

Her şeyi lekeleyen, mükemmelden bir tık aşağıda kalmasını sağlayan tek şey Bonner kız kardeşlerdi. *Las gringas bonitas*.^{*} O solgun kızlar, güzel ve mükemmeldi. Bir kaçak düşünceyle o safran ipçikleri, kız kardeşlerin saçlarındaki kırmızı örgülere ve dalgalara dönüştü. Sadece tek, istenmeyen o düşünceyle saç renkleri, sonbahar yapraklarından bir girdap gibi Miel'in zihninde döndü.

Bonner kızları, Miel onları ilk kez su kulesinde gördüğünden

* (İsp.) Güzel gringalar. Gringa kelimesi, İspanya ve Latin Amerika ülkelerinde yabancı uyruklu kadınları anlatır. –çn

beri uzak durmamıştı. Sam'in, Peyton'ın evcil hayvan gibi tuttuğu o balkabağının buna neden olduğunu düşünmesine izin vermişti. Ama o balkabağından fazlası vardı. Miel'in gözleri sudan arınıp tam netleşmişti ki başlarının arkasında kaybolan, son dördünle dolunay arasında kalmış Ay'ı görmüştü. Henüz kararmamış gökyüzünde bile saçlarındaki kızılı, altın rengini ve turuncuyu aydınlatmıştı. Miel'in durduğu yerde, yeni gibi gelen gözleri her şeyi bulanıklaştırırken Ay, onların içinde kaybolmuş gibiydi; sanki onu emmişlerdi. Tüm ışığını almışlardı. Ve Miel avaz avaz bağırıp, karşısında dikilen çocuğu Ay'ın kaybedilebilen bir şey olduğuna dair uyararak istemişti.

Şimdi Bonner kızları büyümüş, güzelleşmişti ve gözleri hidetli, korkusuz biçimde açıktı. Yan yanayken, keşfedilmemiş bir orman gibi ürkütücü ve azametliydi. Bazıları, kırdıkları birçok kalp yüzünden onlara cadı derdi. Bazılarıysa koza görevi gören, içinde uyuyan her kızı ondan önceki Bonner kızları kadar güzelleştiren vitray camlı bir tabutu ormanda sakladıklarını söylerdi. Ama Chloe kasabayı terk edeli beri onlar artık Bonner kız kardeşler değillerdi. Sadece babalarının tarlalarında dolanan Lian, Ivy ve Peyton'dı. Miel bazen Lian'ı markette sarı elmalar alırken ya da Peyton'ı kasabanın kıyılarında bisikletini sürerken görürdü.

Miel dördü etraftayken Sam'in neden kendisini seçtiğini asla anlamamıştı. Miel bir avuç yıldız çıkartmasıydı ama onlar takımyıldızları yaratan ateşti. Kendi saçı koyu renkliydi, onların aile çiftliğinin altındaki nemli toprak gibiydi ama onlarınki bukle bukle sarmaşıklar ve kıvrımlı balkabaklarıydı.

Ama Sam'le evlerinin arasındaki açıklıkta onunla bin kere buluşan Bonner kız kardeşler değildi. Ona, Araucana ve Wyandotte tavuğu yumurtalarının mavi ve kahverengilerindeki ufak farklılığı göstermemişlerdi. Belki de bunlar, Miel'i Sam'in gözünde başka kılıyordu. Belki de dizi yırtılmış bir kotu şort hâline getirirken Miel'e yardım etmesi, kotun onun baldırlarına Bonner kız kardeşlerde olduğundan biraz farklı oturduğu gerçeğine göz

yummasına neden olmuştu. Ya da belki güllerinin koyu ve parlak renkleri, tırnaklarına asla oje sürmediğini fark etmemesini sağlıyordu.

Belki de Sam'e odasının duvarlarını babasının yakınlarında doğduğu okyanusun rengine boyamasına yardım ettiği ve o sırada tişörtünün önünü koyu mavi-yeşile boyadığı o öğleden sonrası, Miel'in tişörtünü Bonner kız kardeşler gibi doldurmadığını unutturmuştu ona. En ufakları Peyton hariç, Bonner kız kardeşler sutyenlerinin içini kek kalıbına dökülmüş karışım gibi dolduruyorlardı.

Eğer böyle şeyler Miel'i Sam'in gözünde farklı kılıyorsa, eğer bu yüzden şimdi altındaysa bunu sorun etmiyordu. Çünkü kendisi de onu herkesten başka biçimde görmüştü. Onu çıplak görmüştü. Neredeyse çıplak. Ve çıplakken de giyinikken de aynı kişi olduğunu anlamıştı.

YENİ DENİZ

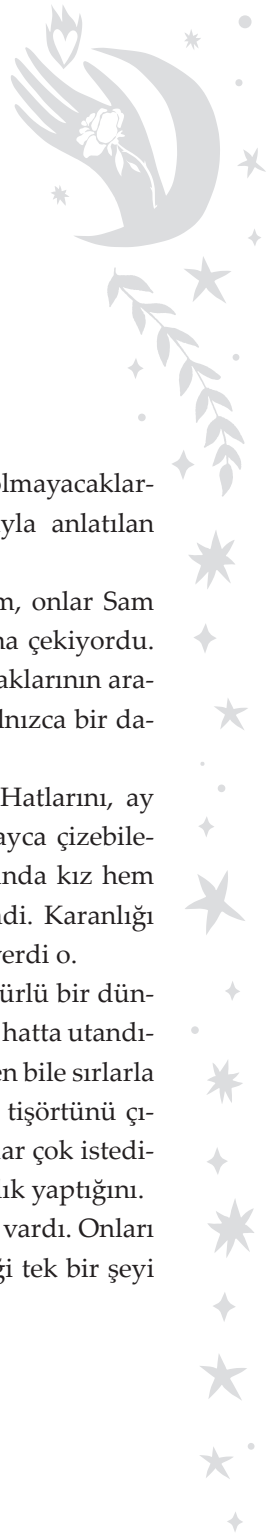
Bir gün, bu peri masalından başka bir şey olmayacaklardı. Bal ve Ay adında, bu kasabanın fısıltıyla anlatılan hikâyelerine sarınmış iki çocuk olacaktı.

Fakat bu gece, o iki çocuk değillerdi. Bu akşam, onlar Sam ve Miel'di ve Sam onu önce üstüne, sonra da altına çekiyordu. Miel'in vücudunda hareket edişiyse Sam kendi bacaklarının arasındaki her şeyin keskin varlığını hissediyor ve yalnızca bir dadaklığına, sahip olmadığı her şeyi unutuyordu.

Sam, onun vücudunu tanıdığını zannetmişti. Hatlarını, ay haritasına bakmadan çizdiği ay denizleri gibi kolayca çizebileceğinden çok emindi. Ama elinin, vücudunun altında kız hem güvenli hem de yabancıydı. Bilinmeyen bir evrendi. Karanlığı korku taşımayan, yalnızca yıldızları vaat eden bir yerdi o.

Vücutları birbirine sarınmışken bile kilitli, mühürlü bir dünyaydı. Elini istediği yere götürmesine izin verirken, hatta utandığı için dokunamadığı yerlere alıp kendisi götürürken bile sırlarla doluydu. Sam her sırrını ona vermişti: neden asla tişörtünü çıkarmadığını, annesinin bir çocuğu olmasını ne kadar çok istediğini ve bunun karşılığında nasıl acımasız bir pazarlık yaptığını.

Miel'in ise hâlâ binlerce ufak ve parıldayan sırrı vardı. Onları ellerinde sımsıkı tutuyordu, oysa Sam'in vermediği tek bir şeyi bile kalmamıştı.

AHENK KÖRFEZİ

Miel'in Sam'le yattığı günün ertesinde Chloe Bonner döndü.

O sabah gün yepyeni, hâlâ gümüş rengindeyken Miel aşağıya indi ve Aracely'yi mutfakta kahve hazırlayıp esnerken buldu.

Miel odasından topladığı üç fincanı mutfak lavabosuna bıraktı. Son zamanlarda Aracely, Miel'in çay fincanlarını tezgâhlarda ve masalarda unutmasından bıkip usanmıştı. Birini bulduğunda, *Şunu lavaboya koysan ne olur? Kafede yaşıyormuşum gibi hissediyorum*, derdi.

Aracely üzerinde geceliği ve makyajsız yüzüyle bile pencerenin önünde bir renk cümbüşüydü. Saçları şeftali kadar parlaktı. Kahverengi teni, kuvarstan çıkarılmış saf altın gibiydi. Boyu öyle uzundu ki ufuktaki göğün bakışlarıyla buluşabilirmiş gibi görünüyordu.

Hikâyelerde Aracely'nin bir yaz günü yüz bin kelebekle beraber ortaya çıktığı anlatılıyordu. Kadife kanatları esintide titreyen kelebekler kasabayı parlak, altın pullar gibi sarmıştı. Ve sonbaharın ilk günlerinde hepsi kanatlarını çırparak uzaklaştığında arkalarında o yanardöner kanatlar gibi teniyle tuhaf, uzun ve gececik Aracely kalmıştı.

Elbette tüm bunlar Miel su kulesinden dökülmeden, su onu geri vermeden yıllar önceydi. Bu yüzden o kanat bulutunu hiç görmemişti.

Aracely, Miel'e kehribar gibi yoğun ve koyu bir kaşık bal verdi.

“Yakıotu,” dedi Aracely, saçlarını gevşek bir topuz yaparken. Annatto tohumlarının rengine boyanmış tırnakları, soluk altın rengi teninin üstünde kiremit kırmızısı görünüyordu. “Kasabanın sınırındaki o yerden yeni aldım.”

Aracely, Miel’in bala nasıl bayıldığını ve eve ne çeşit getirirse getirsin hemen yiyeceğini iyi biliyordu. Miel’e hem annelik hem de ablalık yapan bu kadın, kızın sevdiği ve sevmediği tüm yiyeceklerle baharatları biliyordu. Rüzgâr fırtınalarının kâbus görmesine sebep olduğunu ve uyumasını Sam’in ay ışıklarının sağladığını biliyordu.

Ama Miel, Aracely’ye Sam’le aralarında geçeni nasıl anlatacağını biliyordu. Annesi dönmeden gizlice evinden kaçtığını. Vücutundaki, geçmesini beklemek yerine tutunması gerektiğini hissettiği sızıyı.

Elbette Aracely’nin bilmediği bazı şeyler vardı. Ara sıra Miel’e bir şey sormak ister gibi görünürdü. Belki de su kulesinden dökmülden önce kim olduğu ya da kendisinden önce birilerine ait olup olmadığı hakkında. Fakat Aracely hep ağzını açar, durur ve sonra da kapayıp yeniden lavaboya ya da ocağa dönerdi. Aracely, Miel’in konuşmak istemediği şeyleri söylemesine gerek kalmadan bilirdi.

Şimdi Miel, Aracely’nin gözlerine bile bakamıyordu. Aracely’nin işi, aşk hastalığına şifa vermektir. Yüreğin, birisine duyduğu arzuya ele geçirildiğini bilmek onun yeteneğiydi. Konu Aracely olduğunda bu kasaba minnet ve nefret arasında gidip geliyordu. Geceleri ona gelip yıpranmış kalplerine yardım etmesini istiyorlardı. Gündüzleriyse cadı olduğunu fısıldaşıyor, bostan mahsulünü cansızlaştıran toz gibi çürümeyi onun suçu görüyor ya da o yıl yakılan balkabağı fenerlerini söndürebilecek yağmurları getiren fırtınadan onu sorumlu tutuyorlardı.

Bir sevgili dengesizliğiyle ona yaklaşıyor, gece vakti tapınıyor ve sabahları sırt çeviriyorlardı. Ona ne kadar borçlu olduklarına, günün saatine ve kaç insanın izlediğine bağlı olarak ona kinamalarını ya da saygılarını sunuyorlardı.

Miel, yüreğindeki yükü Aracely'nin sezebileceğinin verdiği huzursuz hisle yaşamayı öğrenmişti. Bu sabah, kendisine yeterince uzun bakarsa Aracely'nin her şeyi anlayacağından emindi. Üstelik Aracely'nin Sam'i sevmesi işleri daha da kötü hâle getiriyordu. Miel, Aracely'nin onları kardeş gibi gördüğünü ve tırnaklarını Sam'in sırtına geçirdiği fikriyle irkileceğini tahmin ediyordu.

Aracely ağır fincanlara kahve doldururken Miel kızarıp bozarak başını öne eğdi. Kupaların okalıptüse benzer turkuaz renginin Sam'in yatak odasının duvarlarıyla neredeyse aynı olduğunu daha önce fark etmemiştir.

"Geri döndü," dedi Aracely. Kelimeleri yarı şakıyarak söylemiş, heceleri neredeyse tiz çıkacak kadar uzatmıştı.

Miel kaşıktaki kalan balı yaladı. Tadı biraz çaya benziyordu; bir yangından sonra kararmış toprağı bezeyen pembe çiçek saplarının aroması vardı. "Kim?" diye sordu.

"La última bruja."^{*}

Miel güldü. İşte bu, Aracely'yi sevmesinin binlerce nedeninden biriydi. Ara sıra ona da *bruja*, yani cadı dense de başka birine böyle hitap etmekten çekinmezdi.

Aracely'nin kimden bahsettiğini anladığı an Miel'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Aracely durumu şakaya vurmaya çalışıyor, sıradan bir sabah dedikodusuymuş gibi kahvesini yudumluyordu. Her hareketinden cazibe ve özgüven akıyordu. İşte bu yüzden aşk hastalığını tedavi etmekte böylesine yetenekliydi. Daha az becerikli *curanderalar*^{**}, hastalarını *sustoya*^{***} kapılmış hâlde bırakırdı; öyle derin bir dehşetti ki bu, kör ve ürkek biçimde ormanlarda avare avare dolaşırlardı. Ama Aracely, aşk hastası bir kadını ya da erkeği ahşap masada hıçkırıklara boğulmuş hâlde asla bırakmazdı. Elleriyile omuzlarını tutup onlara öyle bir fısıldardı ki aşk hastalığı fark ettirmeden vücutlarından akıp giderdi.

---

* (İsp.) Son cadı -çn

** (İsp.) Şifacı -çn

*** (İsp.) Korku -çn

Miel, Aracely'nin sesini o insanlardan daha iyi bilirdi. Her tutukluğu ve kesikliği duyardı. Aracely'nin Bonner kızlarından korktuğu yoktu. O, hiçbir Őeyden korkmazdı; Miel'in sudan korkusunu anlayıŐla karŐılısa da balkabağı korkusuna terslenirdi. Her sonbahar, kasabanın yarısı işleri oyulmuŐ ve iŐten aydınlatılmıŐ balkabaklarını nehre salmak işin toplandığında Miel odasında saklanırdı ve Aracely de kapısının dışında durur, "Tanrı aŐkına, onlar eŐekarısı değil meyve! Hemen dışarı ők," derdi.

Ama Aracely bile kızıl saŐlı kızlara karŐı temkinliydi. BaŐından beri, tedirgin anne ve babalarının onları okuldan almasının nedeninin Chloe'nin başına gelenlerden ziyade, onlara evden eğitim verdikleri takdirde, kızlarının birbirleri dışında hiçbir arkadaŐının olmadığını gizleyebileceklerini dıŐunmelerine yoruyordu. Evlerine kimseyi davet etmediklerini. Kalabalık sokaklarda oğlanlarla cilveŐtiklerini ama o oğlanların bile arkadaşları olmadığını; yeni mevsimin habercisi ilk dona ya da aŐan ilk őkiklere kadar dayanamadıklarını.

Miel kaŐıđı tezgâhın üzerine bırakıp üst kata őkıttı.

"Sakın ha," diye yukarı seslendi Aracely.

Miel, kadının sesindeki gülümsemeyi duydu ama tonundaki uyarıyı gizlememiŐti.

"Ciddiyim," dedi Aracely. "Sakın ha. Sadece kendine iŐkence edeceksin."

Miel dinledi.

Onu oğleden sonra saat dörde kadar, Aracely'nin sözlerinin yankısını uzak tutmaya őkıŐarak Bonnerların őkıftliđinin kıyısında dikilene dek dinledi.

Eğer Bay ya da Bayan Bonner onu görseydi, onlara Sam'i görmek işin geldiğini söyleyebilirdi. Kendisine polenleme fırŐaları'nın nasıl kullandığını göstereceğini söyleyebilirdi.

Hayır. Başka bir Şey. Polen fırŐaları olmazdı.

Miel sarmaşıklarla arasına mesafe koydu. Aracely'nin sadece meyve olduklarına dair temennilerine rağmen Miel, diğer kızla-

rın örümceklerden ya da çayır yılanlarından korktuğu gibi bal-
kabaklarından korkuyordu.

Sonra Chloe'nin saçlarını gördü, yumuşak ışık onları şeftali
rengine çevirmişti.

Miel'in gülünün büyüdüğü açıklık kaşınmayla başlayıp yan-
maya geçti.

Chloe on dokuz yaşında mezun olmuş, uzaklardayken yir-
misine basmıştı. Yirmi; Miel'in gözünde insanı kesin bir şekil-
de yetişkin yapan o sayı. Şimdi Chloe ailesinin yan bahçesinde
ilerliyordu, başka birisinde rüküş duracak dar paça bir kot ve
altındaki teninin pembe tonunu gösterecek kadar ince bir ka-
zak giymişti. Saçını uzatmıştı. Geçen kış ayrıldığında düzensiz
dalgalar hâlinde omuzlarına düşüyordu. Şimdiyse kalçalarında
dalgalanıyordu ve ağırlığıyla düzleşmişti, rengi öylesine açıktı ki
neredeysa sarı görünüyordu.

Düz karnını gözler önüne sermek, herkesin bildiği şeyin ol-
madığını göstermek için bu kadar dar bir pantolon giymiş olma-
lıydı.

Chloe gittiğinde Bonner kız kardeşler, kasabadaki diğer kız-
ların biraz nefes almasını sağlayacak kadar güçlerini kaybet-
mişlerdi. Kızları için endişelendikleri kadar onlardan korkan
ebeveynleri Lian, Ivy ve Peyton'ı sonlarının Chloe gibi olacağını
düşünerek okuldan almıştı. Kızlar evde kalıyordu. Annelerinin
ders planlarıyla mutfakta oturuyorlardı. Evin lacivert boyasıyla
tezat oluşturarak dikkat çeken beyaz çerçeveleli pencerelerden dı-
şarı bakıyorlardı. Ya da babalarının arazilerinde yalınayak veya
sahip olamayacak kadar kibirli olduklarından annelerinden
ödünç aldıkları yumuşak ve yıpranmış terliklerle dolaşıyorlardı.

Chloe ayakkabı giymiyordu. Ayakları ve bilekleri, kısa kotu
yüzünden çıplak ve Lumina balkabakları kadar solgundu.

Miel, Chloe'nin çiftliğin köşesinde durduğu yerden bakışlarını
uzaklaştırdı; eğer çok uzun süre bakarsa Chloe'nin hissedeceğin-
den ve onu bakarken yakalayacağından emindi. Gözleri tarlalarda
gezinerek Sam'i buldu. Makaslarla kıvrılmış siyah kurdelele-

re benzeyen saçlarını gördü önce. Hasat zamanı tenini daha da koyulaştırmıştı, kolları Welsummer tavuklarının yumurtası kadar kahverengiydi. Bu rengi büyükannesinden miras aldığını bilerek gururla taşıyordu; Miel'in kadın hakkında bildikleri, Sam'in anlatacak kadar hatırladığı birkaç güzel detaydan ibaretti.

Ellerinde makasının metali parıldıyordu. Ölmeye başlayan – onlara *giden* dediklerini söylemişti– sarmaşıkları ve sertleşmeye başlamış kabukları kontrol ediyordu.

O an, herhangi bir oğlan olabilirdi. Örneğin Roman Brantley olabilirdi; bir zamanlar öyle umursamaz bakışları vardı ki öğretmenler gözlerine bakamazdı. Ama o bakışları Lian Bonner'da, kesteneye çalan koyu kızıl saçlarında, şakaklarını kanat gibi süsleyen çil tanelerinde kaybetmişti. Hâlâ Roman'ın büyükbabasının av ceketi Lian'daydı ve istediğinde ona geri vereceğine yemin ediyordu. Tabii Roman, bunu yapacak kadar uzun süre gözlerinin içine bakamıyordu.

Ya da iki yıllık kız arkadaşını Peyton için terk eden Wynn Yarrow olabilirdi. Peyton, Bonner kız kardeşlerin en ufağı ve en kısasıydı; annesinin her sabah bigudilere sardığı, balkabağı renginde saçları vardı ve oğlan haricinde herkes, Peyton'ın onunla asla ilgilenmeyeceğini biliyordu. Wynn sadece kız arkadaşını değil, kızın tarafını tutan tüm arkadaşlarını da kaybetmişti.

Miel, balkabağı tarlasının kıyısından çekilip Sam onu görmeden gölgelere karışmaya çalıştı. Bonner kız kardeşler, tıpkı kasabadaki herkes gibi, onu Sam'le beraber o kadar çok görmüşlerdi ki onun tek başına olmasıyla arada bir fark göremiyorlardı artık. Ama Miel şimdi onun yanına gitse, Sam başını eğip öyle bir kızarabilirdi ki boğucu sıcağı kesen bir soğuk hava akımı yayabilirdi. Ve bunu yaptığında, Miel'in gülümsemesi bozukluk gibi ışıldardı.

Bonner kızları bunu görürdü. Buna çekilirlerdi.

Sam'in bazen tırmanarak dalların birleştiği yerlere aylarını asmasını ama aynı sıklıkla da büyük bir dalın üstüne ince bir ip atarak onları yukarı çekmesini izlerlerdi. Yeni mumları koymak ya da sönenleri yakmak için ağaçlara tırmanırken bunu nasıl da

acesiz yaptığını fark ederlerdi. Eğer bir ay narınse, tırmanırken onu sarsmamak için annesinin ahırından aldığı ahşap bir merdiveni gövdeye dayadığını görürlerdi.

Bu tuhaf oğlanın ne kadar güzel olduğunu, ağaçlara astığı ayların geceleri nasıl bir kâse yıldız gibi parıldadığını fark ederlerdi. Boyadığı ay denizlerinin farklı tonlarda ışık yaydığını görürlerdi.

Başka birisinin ilgilendiği bir oğlandan daha ilgi çekicisi yoktu onlar için.

Chloe arkasını dönünce örgüsü sırtında savruldu ve tuğla patikada ilerlerken lastik tokası beline çarptı. Tozla kirlenmiş ayak tabanları, ön verandadaki merdivenleri çıkarken bileklerinden biraz daha koyu göründü. Ama saçını bir kamçı gibi savurmasındaki başkaldırı bile kendisini eskisinden biraz farklı taşıdığını saklayamazdı. Karnı düzdü ama kalçaları genişlemişti. Üşüyor muşçasına kendine doladığı kolları, ayrıldığı anda olduğundan daha inceydi. Herhangi bir Bonner kızı gibi genç ve korkusuz görünüyordu ama şimdi omuzlarında, birisinin annesi olduğunu gösteren gururlu ve dikkati bir ağırlık vardı.

Ama belki de bu, Miel bildiği içindi. Herkes biliyordu. Chloe'nin sır olarak saklamaya çalıştığı şeyin kendi hayatı vardı artık. Öyle büyümüştü ki göz ardı edilmeyi reddediyordu.

Chloe'nin kotu ne kadar dar olursa olsun, insanlar karnına bakıp tekrar gösterip göstermediğini merak edecekti. En hünerli ellerin tamir ettiği porselen bir figür olabildi ama yine de çatlamış ve kırılmıştı. Birisi onu ışığa tuttuğunda, tutkalla yapıştırıldığı yerlerdeki beyaz çizgiler belli oluyordu.

Bir daha asla Bonner kızlarına liderlik yapamayacaktı. Saltanatı Ivy'ye geçecekti; ikinci ablaları olmasına rağmen Lian'a değil. Eğer birisi Lian'a geri zekâlı derse, Bonner kızları onları törpülenmemiş, parlak ojeli tırnaklarıyla öldürene dek tırmalardı ama bu, katılmadıkları anlamına gelmezdi.

Bonner kızları tekrar birlikte olduklarından artık akçaağaçların ve çınarların yapraklarını koparan rüzgâr kadar kuvvetliler-

di. Güz zamanı bir orman gibi, altın ve turuncunun her tonuydu- lar. Yeniden hayatla dolacaklardı ve kasabadaki bir oğlanı seven kasabalı her kız bu akşam uykuya biraz daha zor dalacaktı.

Eğer Bonner kızları, Miel'in Sam'i kendine tutmak istediğini, sadece tuhaf bir çocukla arkadaş olan tuhaf bir kızdan fazlası olduğunu öğrenirlerse oğlanı ondan almanın ne kadar eğlenceli olacağını fark ederlerdi. Bu yüzden okulda birbirlerinden baş- ka arkadaşları yoktu. Ne zaman bir kız bir oğlanı istese, onlar da isterdi. Miel'in umursadığını sezdikleri an, kalbini kıracak- ları sıradaki çocuğun Sam olacağına karar verirlerdi. Kırmaya çalıştıkları da yoktu. Kimseyi incitmeye çalışmıyorlardı. Sadece kürkünün bıraktığı hissi sevdikleri için bir kediyi hırpalarcasına okşayan çocuklardan farkları yoktu.

Birlikteyken kasabadaki çocukların akıllarını başlarından ala- cak kadar benzer, Sam'in ilgisini çekecek kadar farklıydılar. Eğer onlara Miel'e güvendiği kadar güvenirse, onu mahvederlerdi. Uğraşmaları bile gerekmeden her şeyini alırlardı.

Miel'in bileği karıncalandı. Başını eğip gülüne baktı. En sev- diği rujun pembesi taçyapraklarından çekiliyor ve önce kırmızı, sonra turuncu oluyordu, ta ki her yaprak bakıra, kehribara ve pasa dönüşene kadar.

Las gringas bonitas, Ay'ın yok olmasını sağlayan dört kız dön- müştü.